

דאתרבייא משוחררת גמרינן נמי שאינה משוחררת מלה לה והא דמייתי אההיא משנה דכריתות ההיא דיבמות דקאמר התם שפחה מנלן דתניא בני ישראל וכו' לאו מההוא קרא נפקא דהא מתניתא (ש) באינה משוחררת איירי כדפרישית אלא ה"ק שפחה מנלן הא אית לן למעוט מדכתב בני ישראל ולא דרשי' הכא [ג"ש] דלה לה ומייתי ברייתא דבני ישראל לאו דוקא והא דלא מפרש [בכריתות] הכי דאיצטריך למתני וכן שפחה משום דלא תימא בני ישראל דוקא דא"כ למה לי למנקט שפחה יותר מגיורת ומשוחררת, מ"ר.

ובא כהן וכו', פרשב"ם במס' נדה כפ' כל היד [דף טו:] דכהן זה שהציץ [חכם ומורה הוראה הי' נ"ב] ואע"פ שכהנים מוזהרים על הטומאה שמא קרובות) הי' וכן פי' כאן בקונטרס, ואומר ר"ת דעל כרחין כהן שוטה הי' חדא דשפחה קתני ואיך הי' קרובא) של כהן אם לא נאמר דשל גבירתה הי' ועוד דאין כהן מטמא לקרוביו אלא לצורך המת להביא לו ארון ותכריכין ולקוברו ועוד דבת"כ) אומר ר' דאין כהנים מטמאים לנפלים דומיא דאביו ואמו, וא"ת דקאי בור היכא [אי ברה"ר] אפי' מספיקא ג) אחת טהור ואי ברה"י מאי קמשני שהטילה כמין נפל הא תנן במסכת טהרות דכל מקום שיכול לרבות (ספיקא כר' היא) [ספקות וס"ס ברה"י טמא]. ונ"ל דשאני הכא שזה ספק הרגיל גרירה של חולדה וברדלס כדפי' לעיל, ועוד אומר ר' דסביב רגלי הכהן רשות הרבים הוא דאי רשות היחיד מאי קמשני לידע אם רוח הפילה כו' מ"מ הי' לו להיות טמא (ושמא ד) גררוהו כנגד רגליו ואם אין בחור של חולדה פותח טפח א"כ טומאה בוקעת ועולה ואם יש בו פותח טפח א"כ מביא הטומאה לבור ומה מועיל גרירתו לחורייהו אלא ע"כ רשות הרבים הוא וסתם חורייהו לית בהו פותח טפח, ועוד יש לפרש דלעולם סביב הבור רשות היחיד וגררוהו ואכלוהו הי' ספק הרגיל, ומתחלה הי' רבי' רוצה לומר דסתמא חור של חולדה יש פותח טפח, ועוד יש לפרש ואין ה) בהם כמלא

בידי אדם אינו אהל.
לידע אם רוח הפילה, וא"ת והא מוכח בתוספתא דמס' אהלות דמיירי כגון דאית בי' ודאי נפל דהכי תניא התם א"ר יהודה בור שמטילין בו את הנפלים טהור א"ר יהודה מעשה בשפחתו של מציק אחד וכו' ואומר ר' דה"פ בור שמטילין בו את הנפלים ונבדק ואינו ידוע אם הטילו אחר בדיקה טהור אע"פ שרגילין להטיל מאחר שלא נודע בבירור.
ולא חיישינן לחולדה והא קתני סיפא כו'.
הא לא פריך ולא חיישינן לחולדה מבית לבית דקתני ואין חוששין שמה גיררה חולדה מבית לבית דא"כ מנא לי' דסיפא היינו משום חששא דמבית לבית דילמא היינו משום חששא דאותו בית עצמו אבל מבית לבית לא חיישי' כדקתני סיפא ועוד דא"כ לאביי דמוקי סיפא בארבעה עשר דמשיירא לדידי' אין תקנה לשום בית על ידי בדיקה אם לא יבדקו בשלשה עשר דאי אפשר שלא יבדוק אחת קודם לחבירו ואיכא למיחש שמא הביאה חולדה מבית שאינו בדוק לבית הבדוק אלא י"ל דהכי פריך ולא חייש לחולדה באותו בית עצמו דהא מתניתא ו) לא חיישא מדקתני ואין ז) חוששין שמא גיררה חולדה ממקום למקום דממקום למקום היינו אותו בית עצמו והשתא פריך שפיר מסיפא.
בשלשה עשר לא משיירא בארבעה עשר משיירא, נראה לר' דאביי לית לי' דר' זירא

ז ה ב ש ב א

- (ש) מתניתין. (ת) קרובה הי'. (א) היא קרובתו של כהן. (ב) ועוד אומר ר' דבת"כ איתא דאין כהנים כו' כצ"ל.
(ג) בספיקא אחת. (ד) שמא גררוהו. (ה) לפרש שאין בהם. (ו) מתניתין. (ז) אין חוששין.